

České pověsti 2

Чеські легенди 2

dvojjazyčná kniha
A1/A2 pro začátečníky

mp3 zdarma na

[edika.](http://edika.cz)

www.albatrosmedia.cz

České pověsti 2

A1/A2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Martina Drijverová, Eva Mrázková
České pověsti 2 A1/A2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

České pověsti 2

Чеські легенди 2

edika.

БІЛА ДАМА

Індржихув Градець був знаменитий замком, де жила дама з родини Градецьких. Це була доброзичлива та ласкава жінка. Вона завжди пам'ятала не тільки про підданих, але і про гномів, які жили у підземеллі цього замку. Вона часто носила білу сукню, за що її почали називати «білою дамою».

Люди з радістю сходилися допомагати їй, коли було потрібно відремонтувати частину замку. А вночі на будівництво гноми звозили каміння. Усі докладали зусиль, щоб до зими робота була готовою.

– Князь вам добре заплатить, – обіцяла біла дама. – А я підготую бенкет, солодкої каші буде всім досхочу!

І так воно сталося. Каша з медом була надзвичайно смачною, усім смакувала! Дама пообіцяла, що кожного року на Великдень, у Зелений четвер, щоразу велітиме готувати кашу для всіх підданих і гномів, за що її всі хвалили.

Незабаром, на жаль, довелось підданим оплакувати добросердечну даму. Померла вона, але в замку почав з'являтися її привид.

– Вона ходить по замку зі зв'язкою ключів на ремені, наглядає, чи все гаразд, – перешіптувалися люди навколо. А про те, що дама і надалі охороняє своїх підданих, свідчить наступна історія.

За правління князя Яхима Олдржиха Градецького в замку було дуже весело, адже він влаштовував полювання, і багато гостей приходило туди. Були це великі бенкети зі щедрою випивкою. Однак, веселощі коштували великих грошей.

BÍLÁ PANÍ

Na zámku v Jindřichově Hradci žila paní z rodiny Hradeckých. Byla to vlídná a laskavá žena. Pamatovala nejen na poddané, ale krmila i skřítky, kteří žili pod zámkem. Protože nosila stále bílé šaty, říkali jí lidé „bílá paní“.

Když se musela opravit část zámku, chodili sem lidé s radostí pracovat. V noci zase vozili kámen na stavbu skřítkové. Všichni se snažili, aby byla práce do zimy hotová.

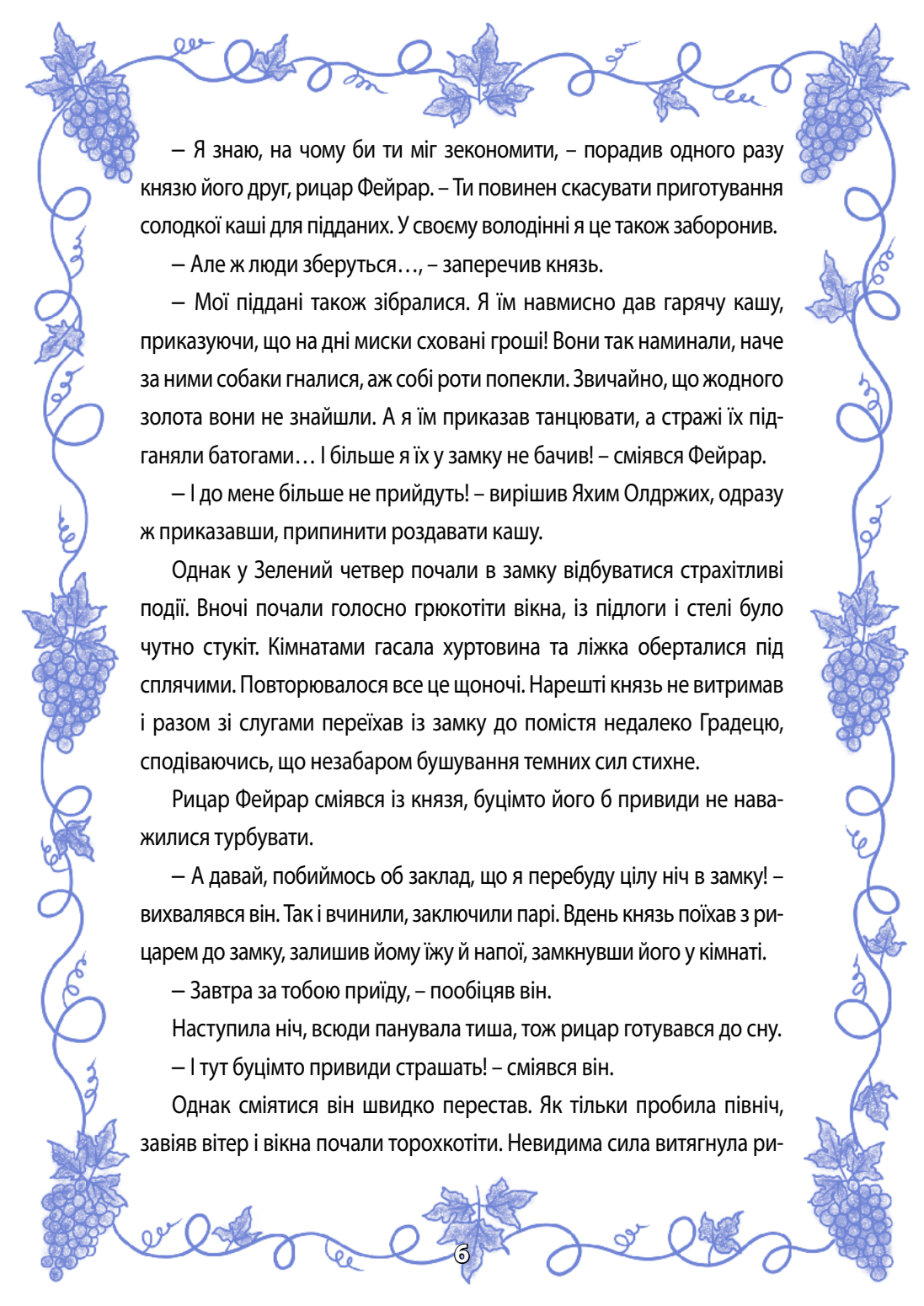
„Pán vás dobře odmění,“ slibovala jim bílá paní. „A já, já vám vystrojím hostinu, dostanete sladkou kaši!“

To se také stalo. Kaše s medem, ta byla tuze dobrá, to si všichni pochutnali! Chválili paní, která slíbila, že každý rok o Velikonocích, na Zelený čtvrtek, dá kaši pro všechny poddané i pro skřítky vařit znova.

Poddaní pak ale brzy hodnou paní oplakali. Zemřela, ale na zámku se začal zjevovat její duch.

„Chodí s klíči u pasu, hlídá, jestli je vše v pořádku,“ šeptali si lidé. A že bílá paní své poddané stále chrání, o tom svědčí tento příběh.

Když na zámku vládl kníže Jáchym Oldřich Hradecký, bylo tam veselo. Kníže pořádal hony, zval hosty. Pilo se, hodovalo. Jenže to stálo mnoho peněz.

– Я знаю, на чому би ти міг зекономити, – порадив одного разу князю його друг, рицар Фейрар. – Ти повинен скасувати приготування солодкої каші для підданих. У своєму володінні я це також заборонив.

– Але ж люди зберуться..., – заперечив князь.

– Мої піддані також зібралися. Я їм навмисно дав гарячу кашу, приказуючи, що на дні миски сховані гроші! Вони так наминали, наче за ними собаки гналися, аж собі роти попекли. Звичайно, що жодного золота вони не знайшли. А я їм приказав танцювати, а стражі їх підганяли батогами... І більше я їх у замку не бачив! – сміявся Фейрар.

– І до мене більше не прийдуть! – вирішив Яхим Олдржих, одразу ж приказавши, припинити роздавати кашу.

Однак у Зелений четвер почали в замку відбуватися страхітливі події. Вночі почали голосно грукотіти вікна, із підлоги і стелі було чутно стукіт. Кімнатами гасала хуртовина та ліжка оберталися під сплячими. Повторювалося все це щоночі. Нарешті князь не витримав і разом зі слугами переїхав із замку до помістя недалеко Градецю, сподіваючись, що незабаром бушування темних сил стихне.

Рицар Фейрар сміявся із князя, буцімто його б привиди не наважилися турбувати.

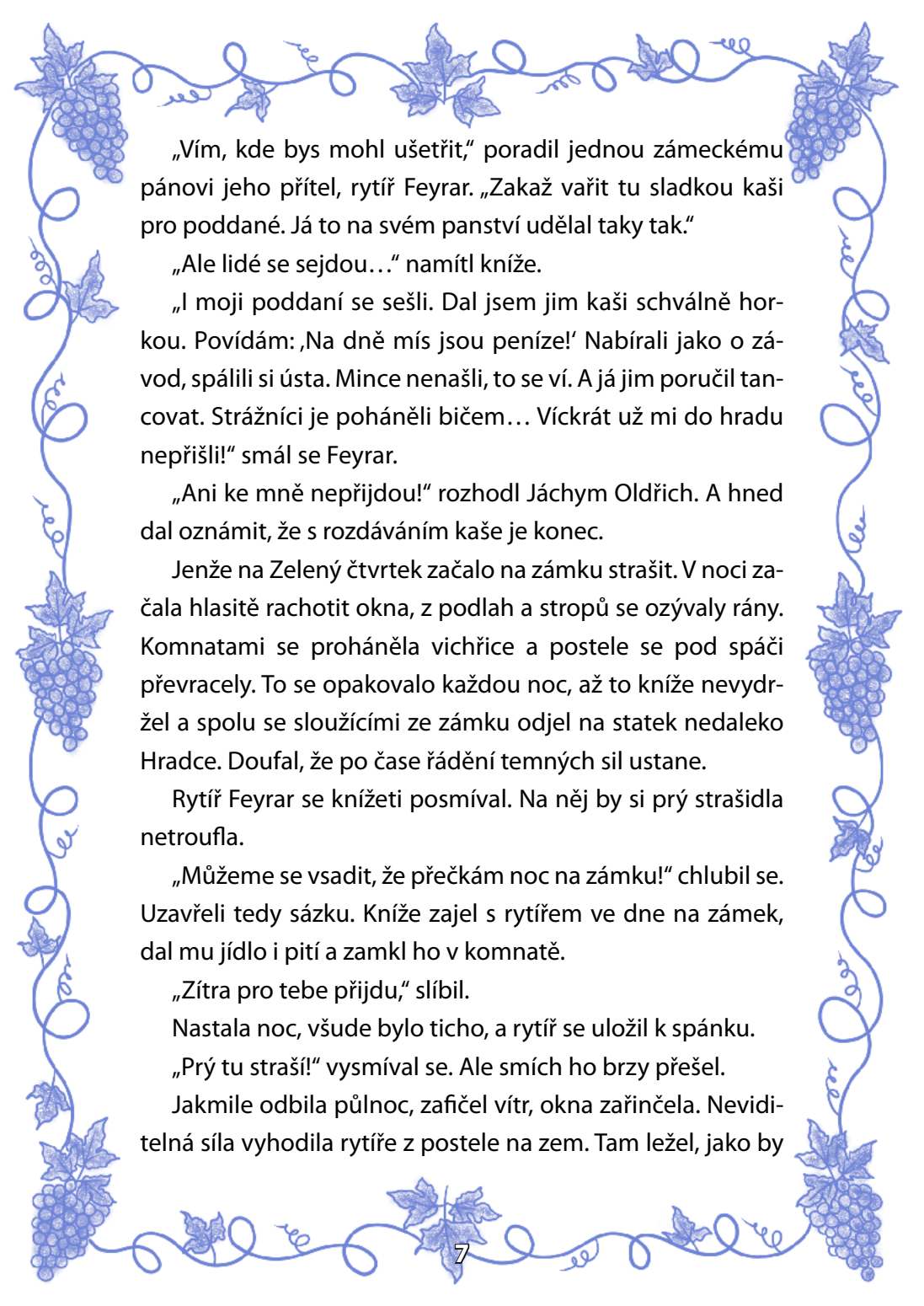
– А давай, побиймось об заклад, що я перебуду цілу ніч в замку! – вихвалявся він. Так і вчинили, заключили парі. Вдень князь поїхав з рицарем до замку, залишив йому їжу й напої, замкнувши його у кімнаті.

– Завтра за тобою приїду, – пообіцяв він.

Наступила ніч, всюди панувала тиша, тож рицар готувався до сну.

– І тут буцімто привиди страшать! – сміявся він.

Однак сміятися він швидко перестав. Як тільки пробіла північ, завіяв вітер і вікна почали торохкотіти. Невидима сила витягнула ри-

„Vím, kde bys mohl ušetřit,“ poradil jednou zámeckému pánovi jeho přítel, rytíř Feyrar. „Zakaž vařit tu sladkou kaši pro poddané. Já to na svém panství udělal taky tak.“

„Ale lidé se sejdou...“ namítl kníže.

„I moji poddaní se sešli. Dal jsem jim kaši schválně hor- kou. Povídám: ‚Na dně mís jsou peníze!‘ Nabírali jako o zá- vod, spálili si ústa. Mince nenašli, to se ví. A já jim poručil tan- covat. Strážníci je poháněli bičem... Víckrát už mi do hradu nepřišli!“ smál se Feyrar.

„Ani ke mně nepřijdou!“ rozhodl Jáchym Oldřich. A hned dal oznámit, že s rozdáváním kaše je konec.

Jenže na Zelený čtvrtek začalo na zámku strašit. V noci za- čala hlasitě rachotit okna, z podlah a stropů se ozývaly rány. Komnatami se proháněla vichřice a postele se pod spáči převracely. To se opakovalo každou noc, až to kníže nevydr- žel a spolu se sloužícími ze zámku odjel na statek nedaleko Hradce. Doufal, že po čase řádění temných sil ustane.

Rytíř Feyrar se knížeti posmíval. Na něj by si prý strašidla netroufla.

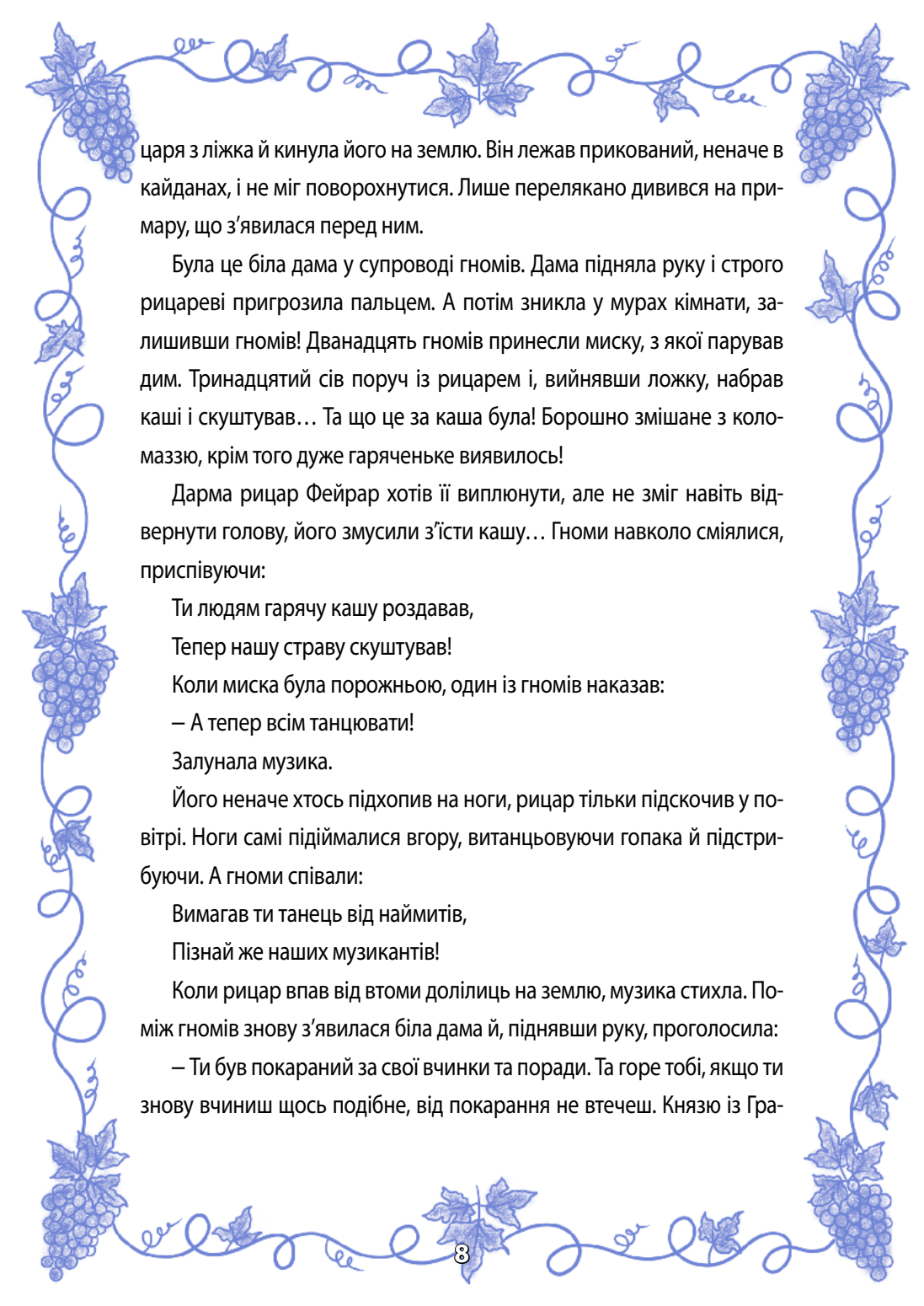
„Můžeme se vsadit, že přečkám noc na zámku!“ chlubil se. Uzavřeli tedy sázku. Kníže zajel s rytířem ve dne na zámek, dal mu jídlo i pití a zamkl ho v komnatě.

„Zítra pro tebe přijdu,“ slíbil.

Nastala noc, všude bylo ticho, a rytíř se uložil k spánku.

„Prý tu straší!“ vysmíval se. Ale smích ho brzy přešel.

Jakmile odbila půlnoc, zařičel vítr, okna zařinčela. Nevidi- telná síla vyhodila rytíře z postele na zem. Tam ležel, jako by

царя з ліжка й кинула його на землю. Він лежав прикований, неначе в кайданах, і не міг поворохнутися. Лише перелякано дивився на примару, що з'явилася перед ним.

Була це біла дама у супроводі гномів. Дама підняла руку і строго рицареві пригрозила пальцем. А потім зникла у мурах кімнати, залишивши гномів! Дванадцять гномів принесли миску, з якої парували дим. Тринадцятий сів поруч із рицарем і, вийнявши ложку, набрав каші і скуштував... Та що це за каша була! Борошно змішане з коломаззю, крім того дуже гаряченьке виявилось!

Дарма рицар Фейрар хотів її виплюнути, але не зміг навіть відвернути голову, його змусили з'їсти кашу... Гноми навколо сміялися, приспівуючи:

Ти людям гарячу кашу роздавав,

Тепер нашу страву скуштував!

Коли миска була порожньою, один із гномів наказав:

– А тепер всім танцювати!

Залунала музика.

Його неначе хтось підхопив на ноги, рицар тільки підскочив у повітрі. Ноги самі підіймалися вгору, витанцьовуючи гопака й підстрибуючи. А гноми співали:

Вимагав ти танець від наймитів,

Пізнай же наших музикантів!

Коли рицар впав від втоми долілиць на землю, музика стихла. Поміж гномів знову з'явилася біла дама й, піднявши руку, проголосила:

– Ти був покараний за свої вчинки та поради. Та горе тобі, якщо ти знову вчиниш щось подібне, від покарання не втечеш. Князю із Гра-

byl v poutech, nemohl se ani hnout. A jen zděšeně hleděl na zjevení, které se před ním objevilo.

Byla to bílá paní v průvodu skřítků. Paní zvedla ruku a přísně rytíři pohrozila. Pak zmizela ve stěně komnaty. Skřítkci ale zůstali dál! Dvanáct jich přineslo mísu, ze které se kouřilo. Třináctý usedl vedle rytíře, vytáhl lžící, nabral kaši... Ale jaká to byla kaše! Mouka s kolomazí, a navíc pořádně horká!

Marně pan Feyrar prskal, hlavu otočit nemohl, musel jen polykat a polykat... Skřítkci kolem se smáli a zpívali:

„Dávals lidem horkou kaši.

Okus nyní stravu naši!“

Když byla miska prázdná, zavelel jeden ze skřítků:

„A teď do tance!“

Začala hrát hudba.

Jako by ho někdo vytáhl na nohy, vyskočil rytíř do vzduchu. Nohy se mu samy zvedaly do výšky, hupsal, skákal. A skřítkci zpívali:

„Chtěl jsi tanec za robotu,
teď však poznáš naši notu!“

Když rytíř padl bezmocně k zemi, hudba ustala. Mezi skřítky se opět objevila bílá paní a zvedla ruku.

„Byl jsi potrestán za své činy i za své rady. Jestli se něčeho podobného dopustíš znovu, běda ti, trestu neujdeš. A pánu

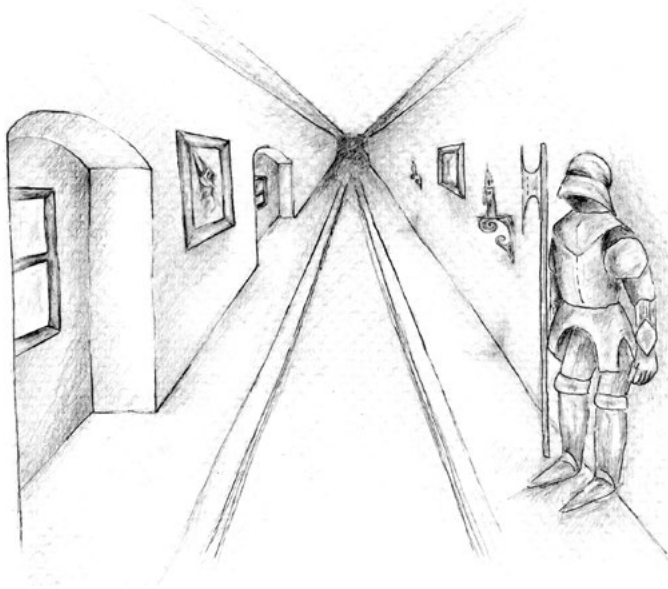

децю передай, нехай велить приготувати солодку кашу, інакше спокою в замку ніколи не буде.

Опісля біла дама зникла, зникли і гноми разом з нею. Рицар Фейрар знепритомнів. А коли прокинувся, надворі був день. У дверях стояв князь Яхим Олдржих.

Рицар одразу почав розповідати, що з ним трапилося.

– Для іншого це б було страхіттям, але я не боявся, – вихвалявся він.
– Я змусив гномів відступити від мене, дама від мене також втекла...

z Hradce vyříd', ať dá chystat sladkou kaši, jinak v tomto zámku klid mít nebude.“

Pak bílá paní zmizela, zmizeli i skřítkci. Rytíř Feyrar padl do mdlob. Když se vzbudil, byl už bílý den. A ve dveřích stál kníže Jáchym Oldřich.

Rytíř hned začal vyprávět, co se mu přihodilo.

„Pro jiného by to byla hrůza, ale já se nebál,“ chlubil se. „Zahnal jsem skřítky na útěk, paní přede mnou také prchla...“